

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و برزنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: آناستازیا پوپووا
فرستنده: نسترن نصرتی
۰۵ اکتوبر ۲۰۲۲

استعمار سبز در افریقا در خدمت امریکا

استعمار ۲۰: اتحادیه اروپا می خواهد اوگاندا و تانزانیا را از ساخت خط لوله نفت منع کند. پارلمان اروپا در تلاش است تا اوگاندا و تانزانیا را از ساخت خط لوله نفت منع کند. این پروژه نه تنها می تواند از توسعه کشورهای افریقایی حمایت کند، بلکه می تواند در تأمین انرژی اروپا نیز نقش داشته باشد. چه چیزی بروکسل را هدایت می کند؟

چه اتفاقی می افتد وقتی سرمایه گذاری فرانسوی و چینی، اختلافات پسااستعماری را با بوروکراسی بروکسل مخلوط کنند و روی آن هم روغن داغ بریزند؟ از چنین معجونی هیچ چیز خوبی حاصل نمی شود. در حال حاضر اوگاندا به این برداشت رسیده است. که در آنجا اتحادیه اروپا در تلاش است تا توسط شرکت فرانسوی توتال دستش را روی بزرگترین پروژه نفتی کشور بگذارد. پروژه ای که چینی ها نیز هشت درصد از سهام آن را در اختیار دارند. این طولانی ترین خط لوله نفت گرم جهان است که طلای سیاه را با حرارت ۵۰ درجه از چاه های جهیل آلبرت به بندر تانگا در تانزانیا منتقل می کند. این ۱۵۰۰ کیلومتر لوله می تواند این کشور افریقای شرقی بدون دسترسی به بحر را به یکی از بزرگترین صادرکنندگان نفت خام تبدیل کند.

بر اساس برآوردهای مختلف، حجم حمل و نقل می تواند به طور متوسط به ۲۳۰ هزار بشکه در روز برسد. میزان ذخایر نفت بیش از ۶.۵ میلیارد بشکه برآورد شده است.

ذخایر نفتی که در سال ۲۰۰۶ کشف شد، می تواند اوگاندا را به یک بازیگر مهم در بازار بین‌المللی انرژی تبدیل کند، زیرا بزرگترین ذخایر زمینی افریقا در جنوب صحرا است.

اروپا نیز در حال حاضر به نفت اضافی نیاز دارد. همه این باورند که سرمایه گذاری و ساخت و ساز می تواند بلافاصله شروع شود، زیرا اسناد مربوطه امضاء شده است. یک جایگزین مناسب برای منابع انرژی روسیه. در ضمن همچنین دسترسی به بحر هم وجود دارد، زیرا خط لوله مستقیماً به یک بندر منتهی می شود. اما ناگهان پارلمان اروپا وارد ماجرا شد.

قانونگذاران اروپایی با تصویب قطعنامه ای اوگاندا و تانزانیا را ملزم به توقف پروژه ۱۰ دلاری کردند. بهانه این است، این پروژه «خطرات بزرگ» را به همراه دارد و «نگرانی های جدی در مورد نقض حقوق بشر» را ایجاد می کند.

باز هم: بروکسل از دو کشور افریقایی می خواهد که مهم ترین پروژه انرژی خود را که قرار است راه خود را به سمت بازار جهانی هموار کند، کنار بگذارند.

اوگاندا کاملاً از این تصمیمات شوکه شد، با وجود این که این کشور به گستاخی و وقاحت اروپایی عادت دارد. واکنش فوری بود – تلاش بروکسل برای دیکته کردن آنچه که کشور باید انجام دهد، متکبرانه و غیرقابل قبول توصیف شد.

بیانیه مصوبه پارلمان اوگاندا از «خرابکاری اقتصادی و باج گیری» صحبت می کند. وزارت امور خارجه سندی را تهیه کرد که خواستار توضیحات نمایندگان پارلمان اروپا شد.

در تابستان، اوگاندا آنها را پذیرفته و از آنها پذیرائی کرده بود، آنها را در سراسر کشور چرخانده بود و آنها را با این پروژه آشنا کرده بود و به آنها توضیح می داد که این پروژه چقدر متری و سازگار با محیط زیست است.

قرار است نفت توسط سلول های خورشیدی گرم شود و افرادی که زمین های آنها تحت تأثیر ساخت خط لوله قرار می گیرد غرامت دریافت می کنند.

اما پس از بازگشت به پارلمان اروپا از تعطیلات توریستی خود از افریقا، نمایندگان پارلمان اروپا متونی را نگاشتند که دولت اوگاندا و شرکت فرانسوی توتال معتقدند هیچ ربطی به واقعیت ندارند – برای مثال در مورد انتشار گاز کربنیک.

نمایندگان مجلس اعلام کردند: این پروژه سالانه ۳۴ میلیون تن دی اکسید کربن در منطقه تولید می کند. بر اساس محاسبات توسعه دهندگان، انتشار گازهای گلخانه ای در مجموع ۱۳ میلیون تن در یک دوره ۲۰ ساله خواهد بود.

نمایش ها و سخنرانی ها از روی هم کپی شده بود.

سخنران پشت سر سخنران دچار هیستری و نگرانی می شدند، گاهی برای قبایل بومی خاص، گاهی برای کشاورزان اوگاندا، گاهی برای زرافه های روچیلد، گاهی برای اسب آبی. حقوق آنها تضییع می شود و خط لوله نفت مقصر نقض حقوق آنها است.

من به طور خاص به متن تمام جلسات نگاه کردم و آنها در واقع در مورد اسب آبی صحبت کردند.

نمایندگان پارلمان اتحادیه اروپا احتمالاً در حال حاضر هیچ نگرانی دیگری جز اسب آبی در افریقا ندارند.

همانطور که تجربه سال‌های اخیر نشان داده است، پشت همه تصمیم‌گیری‌ها در مورد نقض حقوق در یک کشور یا کشور دیگر، اساساً منافع اقتصادی یا سیاسی وجود دارد.

همه چیزهایی که در حال حاضر در قاره آفریقا اتفاق می‌افتد نیاز به بررسی دقیق دارند، به ویژه زمانی که انواع بوم‌شناسان و محیط‌بانان در صحنه هستند. متأسفانه، تنها تعداد کمی از آنها به آب و هوا اهمیت می‌دهند.

می‌توان از اکثریت مطلق برای فشارهای سیاسی و جنگ‌های اقتصادی استفاده کرد.

با توجه به تغییر موازنه قدرت ژئوپلیتیک فعلی، جالب است بدانیم چه کشوری از این پروژه فرانسوی در آفریقا ناراضی است، زیرا این پروژه می‌تواند سوخت اضافی مورد نیاز اروپا و آسیا را تأمین کند و همچنین از توسعه کشورهای آفریقایی حمایت کند.

پاسخ روشنی به این سؤال وجود ندارد. البته، حفظ نوعی موقعیت انحصاری، کسب درآمدهای هنگفت از فروش نفت و گاز به اروپا و نیمه خفه نگه داشتن اروپا در این فرآیند برای ایالات متحده سودمند است.

و اگر به سازمان‌های غیردولتی نگاه کنیم که بیشترین درخواست را برای تعطیلی این پروژه داشتند، معلوم می‌شود که مگر همه آنها در ایالات متحده است.

از سوی دیگر، بزرگترین شرکت نفت و گاز فرانسه که از نظر تولید در رتبه چهارم جهان قرار دارد و در ۱۳۰ کشور جهان فعالیت می‌کند، از حوالی ماه اگست به دلیل این که هنوز از بازار روسیه خارج نشده است، تحت فشار بوده است. توتال بارها همبستگی خود را با اوکراین اعلام کرده بود و قول حمایت مالی از نیروهای مسلح کیف را داده بود.

در ماه مارچ سال جاری، پاتریک پویان، مدیرعامل توتال اظهار داشت که شرکت او قصد ندارد روسیه را به طور کامل ترک کند زیرا سیزده میلیارد دلار در آنجا سرمایه‌گذاری کرده است. سپس گفت:

«آیا می‌دانید اگر قرارداد گاز روسیه را لغو کنیم چه اتفاقی می‌افتد؟ توتال باید میلیاردها دلار به روسیه بپردازد.»

اما در تابستان، این شرکت مجبور شد حضور خود را در روسیه کاهش دهد.

مطبوعات غربی این کشور را به «کمک به جنایات جنگی» و «تأمین مالی ارتش روسیه» متهم کردند.

توتال با انتشار بیانیه‌های متقابل در روزنامه‌ها از خود دفاع کرد.

به این هیستری بالاترین مقامات اوکراینی نیز پیوستند، عملاً باج‌گیری عمومی آغاز شد. مشاوران اصلی زلنسکی – اولگ اوستنکو و میخائیل پودولیاک – از توتال خواستند از سود سهام خودداری کند و تمام این پول را به اوکراین منتقل کند.

دعوا بر سر ۴۴۰ میلیون دلار است که این شرکت از فروش ۱۹ درصد سهام خود در نواتک روسیه دریافت می‌کند. مشاوران زلنسکی نوشتند که این پول خون اوکراینی‌ها است.

پویان سکوت کرده، اما فروش سهام فرانسوی نواتک باید تا پایان سپتامبر به پایان برسد.

اکنون خواننده ممکن است تعجب کند که این چه ربطی به اوگاندا دارد. همانطور که مشخص شد، این حداقل یک اهرم بیشتر در برابر توتال است.

ماری توسن، نماینده فرانسوی پارلمان اروپا که به ویژه نگران اسب آبی بود، در مورد خط لوله به شرح زیر صحبت کرد:

این پروژه متعلق به توتال است، یکی از معدود شرکت‌های دارای جایگاه اروپایی و هفدهمین آلاینده در جهان. اتفاقاً از دیدگاه بروکسل، اوگاندا مستحق مجازات در قالب تضعیف چنین پروژه زیرساختی مهمی است.

Muhoozi Kainerugaba، فرمانده نیروی زمینی اوگاندا و پسر رئیس جمهور، عکسی از ولادیمیر پوتین را در حساب رسمی توئیتر خود منتشر کرد و نوشت:

«ما صدای او را می شنویم. حمله به روسیه حمله به افریقا است!»

با این حال، رئیس دولت افزود که اگر فرانسوی ها از ساخت خط لوله خودداری کنند، اوگاندا پیمانکاران دیگری پیدا خواهد کرد.

وضعیت قابل توجهی پدیدار می شود. همانطور که رأی ملل متحد نشان می دهد، قاره افریقا در کنار غرب جمعی قرار ندارد.

در مقابل، غرب در تلاش است تا پروژه های توسعه اقتصادی در منطقه را تحت عنوان حفاظت از محیط زیست و حقوق بشر خراب کند.

در عین حال، او از مزایای احتمالی برای خود چشم پوشی می کند و به شرکت خصوصی بزرگ خود که در تمام این مدت سعی می کند بین دو صندلی بنشیند، حمله می کند.

ظاهراً خطوط مرزی در حال تبدیل شدن به خطوط مشخص و واضح تر است. شما یا در یک طرف هستید یا در طرف دیگر.

یک راه سوم از نوع خنثی آن به نظر نمی رسد که دیگر وجود داشته باشد.